

[Søren P. Larsen.]

tæller — jeg kan ikke kontrolere Rigtigheden, for jeg har ikke set alle de Artikler, der har været udsendt —, er brugbare i den socialdemokratiske Presse, saa snart de fremkommer.

Det hedder i en „Orientering“, som er udsendt den 7. Oktober, hvor man vender sig mod dem, der har en anden Opfattelse, at disse andre „ikke tager Tilstandene i Agt og foretager Vurderinger, bygget paa Kendsgerninger“, ligesom Handelsministerens Handlinger fremtræder i et meget rosenrødt Skær. Den 9. Oktober er der udsendt en ny „Orientering“, hvor de, der ikke skriver i Bladene, som Handelsministeren ønsker det, faar at vide, at de lever „uden at gøre sig de ringeste Virkelighedsforestillinger om Tilstandene“.

Se, saadan noget kan man jo læse i „Social-Demokraten“ til daglig, men det er lige haardt nok, at et offentligt Kontor for andres Penge sender saadanne Artikler ind ad Døren til alle Redaktionskontorer, og det hjælper ikke, at Artiklerne er indelukket med en venlig Hilsen, formodentlig fra Ministeren, for vi kender jo denne „Venlig Hilsen“-Form, der benyttes af Ministrene, ogsaa naar det gælder Afskedigelser — det saa vi jo, da Hr. Steincke, der ventede paa Naadestaaret, fik Naadestødet i Stedet for! Jeg spørger derfor Handelsministeren og Regeringen, om man ikke snarest vil afvikle dette Pressekontor.

Statsministeren har talt smukt om Samarbejde og Borgfred. Jeg henstiller til Regeringen, at man i Praksis efterlever de Regler, som man mener bør gælde for alle. Et smukt Eksempel er bedre end mange Ord, og der er ingen Opposition, som kan finde sig i Opretholdelsen af et Propagandakontor, hvor Statsmagten ivrer for Udbredelse af Orienteringsstof, som en betydelig Del af Befolkningen er Modstander af.

Der gaar Storme over Verden i denne Tid. Vi har set baade Partier og Systemer forsvinde. Skulde en anden Regering komme til og anvende Borgernes Penge til Propagandakontorer, hvad vilde „Social-Demokraten“ saa sige til det? Det er selve Princippet, som er farligt. Folkestyrets Princip bliver angrebet her. Derfor maa vi vende os imod enhver Form for Statspropaganda.

Hvis Forholdene skulde ændres, saa Socialdemokraterne paa ny kom i Opposition, da vil det være nyttigt, at de i Tide har faaet at vide, hvad der foregaar nu, medens de har Regeringen. Med hvilken Ret kan man da kræve Renhed i Administrationen, naar man selv har plettet den,

og med hvilken Styrke kan Frihed for Anskuelsesternes Ret til at brydes kræves, naar man har udnyttet Regeringsfordelene, medens man havde Magten? Derfor maa Handelsministeren forstaa, at det er nødvendigt at afvikle dette Propagandakontor snarest.

I det hele taget synes jeg, at det kniber lidt for Regeringen med at forstaa, at Regeringen er kun den ene Side af det parlamentariske Liv. Til Folkestyre hører ogsaa en Opposition, og den maa hævde de gamle demokratiske Krav om lige Vilkaar. Forstaaer Handelsministeren ikke dette, da er det Udtryk for, at han enten befinder sig paa saa usikker Grund, at han ikke tror, det kan bære uden ved Hjælp af Særrettigheder, eller ogsaa har han fuldkommen svigtet det Livssyn, hans Parti tidligere har bekendt sig til.

Jeg henstiller derfor til Handelsministeren, at han afvikler et Propagandasyttem, som jeg slet ikke kan tro, at Det radikale Venstre kan billige.

Jeg har derefter et Par Bemærkninger til den højtærede Statsministers Administration af Lov om Naturfredning af 7. Maj 1937. Selve Formaålet med denne Naturfredningslov billiges jo i meget store Kredse af vort Folk. Da Forslaget blev fremsat, var der ved enkelte Bestemmelser visse Betænkeligheder, og Statsministeren erkendte, at det var af afgørende Værdi, om en Lovgivning paa dette Omraade kunde gennemføres af en samlet Rigsdag. Man var klar over, at det vilde betyde mange Indgreb i velerhvervede Rettigheder ude omkring, naar Almenhensynet skulde gøre sig gældende.

Der førtes en Række Forhandlinger, og der var Velvilje fra alle Sider, fordi alle gerne vilde medvirke til at bevare de Goder, som Loven tager Sigte paa at bevare; de Ideer og Formaal vil vi alle gerne være med til at fremme til hele Befolkningens Gavn. Da Forslaget kom i Udvalg, fremkom der en Række Henstillinger fra forskellige interesserede Parter, der fremkom dog ogsaa Indsigelser fra forskellige Sider, idet man fandt, at mange af Bestemmelserne var vel rigoristisk udformet, men under Forhandlingerne lykkedes det at opnaa Enighed, og til at opnaa denne Enighed medvirkede ikke mindst den Erklæring, som Statsministeren afgav i Udvalget, og som findes i Risdagstidende Tillæg B. 1936—37 under Bilag 14, Sp. 2742—43.

Der var nemlig et Spørgsmaal, som havde vakt megen Opmærksomhed, og det var Spørgsmaalet om Fredning af Arealer,